

Ztracená duše - Randus, Petr

F
Když se slunce vkrádá nad krajinu,
Eb
nemůžeme jinak, nežli jít,
poznat vůni dlouhých ranních stínů,
F
potom o tom pod širákem snít.

Když z nádraží vláček odjíždí,
nemůžeme nežli naskočit,
i když se bude třeba pozítří
v pustých horách sami plahočit.
F - Fis - G - Gis - A - Gis - G - Fis - F

A když zjara les ti zašeptá,
že ti chystá měkkou náruč svou,
vůně trávy v nose zalechtá,
a ty cítíš lásku jedinou.

Sbalit deku a jít k svítání,
hladit vítr, když tě ovívá,
a pak dojdeš, milej, k poznání,
že jsi duše lesu ztracená.
F - Fis - G - Gis - A - Gis - G - Fis - F

Někdy bloumáš v ranním tichu sám,
jen větřík tu tiše ševelí,
větve stromů postaví ti chrám,
a tak žiješ každou neděli.

Vždyť to není vůbec málo let,
co tak spolu ve snách chodíme,
tichý les je celý ten náš svět,
ten tě, hochu, nikdy nezklame.
F - Fis - G - Gis - A - Gis - G - Fis - F